

VAKITUINEN ASUINYMPÄRISTÖ ON YHTEYDESSÄ MONIPAIKKAISEEN ASUMISEEN SUOMESSA – TIIVIISTI RAKENNETUISSA YMPÄRISTÖISSÄ ASUVAT VIETTÄVÄT MUITA ENEMMÄN AIKAA VAPAA-AJAN ASUNNOILLA

NESTORI GRÖNHOLM
Filosofian maisteri | Helsingin yliopisto

Nestori Grönholm on vastavalmistunut filosofian maisteri, joka opiskeli maantieteen kandidopintojen jälkeen Helsingin yliopistossa ihmis- ja kaupunkimaantiedettä ja alueellista suunnittelua. Nurmekselta kotoisin oleva Grönholm työskentelee maankäytön suunnittelun parissa ja on kiinnostunut alueellisista ilmiöistä.

Tyypillisesti etenkin mökkeilyyn liitetty vapaa-ajan asuminen on Suomessa näkyvä ja yhteiskunnallisesti merkittävä ilmiö. Suomessa on noin 510 000 vapaa-ajan asuntoa, joita käyttää säännöllisesti 2,4–2,9 miljoonaa suomalaista. Vapaa-ajan asuminen saa aikaan merkittävää muuttoliikettä, mikäli muuttoliike ymmärretään pysyvän muuttamisen sijaan kausittaisena ja ajallisesti vaihtelevana eri asuntojen välisenä liikkuvuutena. Tämä liike tuli erityisen näkyväksi koronapandemian aikaan, ihmisten siirtyessä kaupungeista mökeille pandemiaa pakoon.

Useamman kuin yhden asunnon, eli esimerkiksi vapaa-ajan- ja vakituisen asunnon säännöllisestä käyttämisestä yhdessä, puhutaan monipaikkaisena asumisena. Monipaikkainen asuminen käsittää monenlaisia asumisen käytäntöjä, mutta sen selvästi merkittävin ilmenemismuoto Suomessa on nimenomaan vapaa-ajan asuminen. Vakituinen asuminen ja vapaa-ajan asuminen liittyvät aina toisiinsa ja muodostavat yhdessä monipaikkaisen asumisen kokonaisuuden – ilman vakituista asumista ei ole myöskään vapaa-ajan asumista.

Vakituisen asuinympäristön suhde monipaikkaisuuteen on heikosti tunnettu ilmiö

Tämä kirjoitus pohjautuu maantieteen maisterintutkimukseen, jossa tarkastelen yhteyttä vakituisen asuinympäristön ja vapaa-ajan asunnoilla vietettyjen öiden määrän välillä. Tilastollisen tutkimukseni lähtöaineisto on DeCarbon Home

-tutkimushankkeessa toteutettu kyselytutkimus (n=1 446) asumisesta, täydennettynä asuinympäristön ominaisuuksia kuvaavilla paikkatietoaineistoilla. Vakituisen asuinympäristön ja vapaa-ajan asumisen yhteyttä nimenomaan vapaa-ajan asuntojen todellisen käytön näkökulmasta on parhaan tietämykseni mukaan tutkittu tilastollisesti tähän mennessä ainoastaan Strandellin ja Hallin Suomea koskevassa tutkimuksessa vuonna 2015. Oma tutkielmani pyrkii siten täydentämään ilmiöstä saatua kuvaa ja laajentamaan tutkimusta edelleen.

Merkittävä syy tämänkaltaisten tutkimusten vähäisyyteen on monipaikkaisen asumisen käytäntöjä koskevan täsmällisen ja tilastollisen tiedon puute. Vaikka Suomessa tiedetäänkin hyvin esimerkiksi erilaisten asuntojen määrä ja sijoittuminen, on niiden todellisesta käytöstä ja asuntojen välillä liikkumisesta tarjolla vähemmän aineistoa. Toisin sanoen, vaikka tiedämme yksittäisestä ihmisestä hänen vakituisen asuinpaikkansa ja sen, että hän omistaa vapaa-ajan asunnon, emme yksilötasolla tiedä, miten hän aikansa jakaa näiden asuntojen välillä. Yleisellä tasolla tarkasteltuna keskimääräinen vapaa-ajan asunnoilla vuodessa vietetty aika on tutkielmani vuotta 2021 kuvaavassa aineistossa 17 yötä. Esimerkiksi Strandellin ja Hallin aineistossa vastaava luku vuodelta 2012 oli 32 päivää. Keskiarvosta riippumatta vapaa-ajan asuntojen käyttö vaihtelee huomattavan paljon yksilöiden välillä.

Vapaa-ajan asuminen tuottaa yleisyytensä vuoksi merkittäviä liikkumisvirtoja. Näiden virtojen aiheuttamaa alueellisten väestömäärien ajallista

vaihtelua ei kuitenkaan usein huomioida, kun tarkastellaan ja suunnitellaan alueiden käyttöä ja kehitystä. Monipaikkainen asuminen on epävirallista ja ikään kuin näkymätöntä toimintaa. Syynä tähän on vallitseva tapa tilastoida ja hahmottaa asuminen tapahtuvaksi vain yhdessä paikassa, virallisessa kotiosoitteessa. Tämän käytännön taustalla on puolestaan hallinnollinen tarve sitoa yksilön oikeudet ja velvollisuudet, kuten äänioikeus ja verotus, tiettyyn paikkaan. Asumisen tilastoinnin ristiriita monipaikkaisen asumisen todellisuuden kanssa on ilmeinen.

Vapaa-ajan asuminen ei Suomessa tai maailmalla ole uusi ilmiö, mutta se on yleistynyt viime aikoina ainakin länsimaissa. Kehityksen taustalla vaikuttavista megatrendeistä voidaan mainita yleinen varallisuuden kasvu sekä yhteiskuntien ja elämäntapojen muuttuminen monin tavoin liikkuvimmiksi ja individualistisimmiksi. Alueiden välinen

vuorovaikutus sekä esimerkiksi työnteon paikkariippumattomuus ovat kasvaneet muun muassa liikenneinfrastruktuurin sekä informaatio- ja viestintäteknologian kehittymisen myötä. Monipaikkaiseen asumiseen liittyvät järjestelyt ovat muuttuneet helpommin toteutettaviksi ja yhä useammalle mahdollisiksi. Vapaa-ajan asumisen yksilölliset syyt ja motivaattorit vaihtelevat, mutta merkittävimpinä syinä vapaa-ajan asuntojen käyttöön nousevat esiin luonto, rauhallisuus ja vaihtelu arkeen. Vapaa-ajan asuminen lisää yksilön hyvinvointia tavalla, johon vakituinen asuinympäristö ei kykene.

Vakituinen asuinympäristö vapaa-ajan asumisen tilastollisena selittäjänä

Asuinympäristöllä voidaan lähtökohtaisesti olettaa olevan merkitystä asumiseen liittyvän monipaik-

Taulukko 1. Analyysissä käytetyt muuttujat.

Muuttuja	Muuttujan kuvaus
Selitettävä muuttuja:	
Vapaa-ajan asunnolla vietetyt yöt vuodessa Lähde: Tutkielman kyselyaineisto	Öiden määrä, jonka vastaaja on viettänyt viimeisen vuoden aikana vapaa-ajan asunnoilla tai mökeillä, joilla hän vierailee säännöllisesti.
Asuinympäristöä kuvaavat selittävät muuttujat:	
Koettu asuinympäristön tyyppi (Kaupungin keskusta, Kerrostalovaltainen alue kaupunkiseudulla, Pientalovaltainen alue kaupunkiseudulla, Taajama maaseudulla, Haja-asutusalueella maaseudulla) Lähde: Tutkielman kyselyaineisto	Vastaajan kokemus tämänhetkisen vakituisen asuinympäristönsä yleisluonteesta.
Kaupunki-maaseutu -luokka (Sisempi kaupunkialue, Ulompi kaupunkialue, Kaupungin kehysalue, Maaseudun paikalliskeskus, Kaupungin läheinen maaseutu, Ydinmaaseutu, Harvaan asuttu maaseutu)	Vastaajan vakituisen asuinpaikan sijainti Suomen ympäristökeskuksen laatimassa Kaupunki-maaseutuluokitus 2018 -paikkatietoaineistossa.
Intensiivisen maankäytön osuus lähiympäristössä (0–100 %) Lähde: CORINE maanpeite 2018, 20 m / SYKE 2018.	Maankäytön voimakkuus vastaajan vakituisen asuinpaikan ympärille muodostetussa, säteeltään 300 m ympyrässä. Suurempi intensiteetti kuvaa mm. pienempää viher- ja virkistysalueiden määrää asuinympäristössä.
Rakennustehokkuus lähiympäristössä (0–2,4) Lähde: Yhdyskuntarakenteen seurantajärjestelmän (YKR) ruutuaineisto (250 x 250 m), Rakennukset 2021 / SYKE, Tilastokeskus 2023	Vastaajan vakituisen asuinpaikan ympäristön tiiveys eli aluetehokkuus, mikä tarkoittaa rakennusten yhteenlaskettua kerrosalaa suhteessa maa-alueen pinta-alaan. Keskiarvo noin 300 metrin säteellä vastaajan asuinpaikasta.
Muut selittävät muuttujat:	
Kakkosasunnon omistus (Ei / Kyllä) Vakituisen asunnon tyyppi (Kerrostalo, Omakotitalo, Paritalo, Rivitalo) Vakituisen asunnon koko (m ²) Asumistyytyväisyys (1–10) Nykyinen asunto vastaa lähitulevaisuuden asuinpaikasta (Ei tai En osaa sanoa / Kyllä) Luonnonläheisyyden tärkeys asuinympäristössä (1–5) Rauhallisuuden tärkeys asuinympäristössä (1–5) Asuinympäristössä ei lähinaapureita tärkeys (1–5) Ikä (18–24, 25–44, 45–64, 65–74, 75–) Aikuisia kotitaloudessa (1, 2, 3–) Lapsia kotitaloudessa (Ei / Kyllä) Koulutustaso (Perusaste, Toinen aste, Opistotaso, Alempi kk.tutkinto., Yl. korkeakoulut., Jatkotut.) Ammattiasema (Alempi toimihlö, Yl. th., Johtava, Eläkeläinen, Opiskelija, Työntekijä, Työtön, Yrittäjä) Kotitalouden bruttotulot, kk (–1 999 €, 2 000–3 999 €, 4 000–5 999 €, 6 000–9 999 €, 10 000– €)	

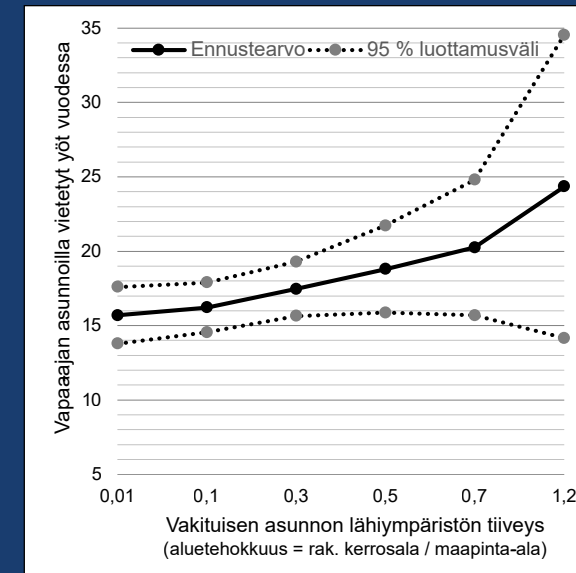
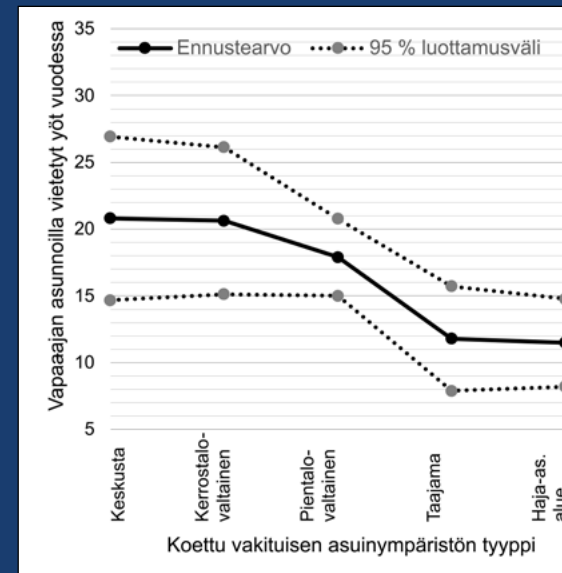
Tämä teos on lisensoitu Creative Commons Nimeä 4.0 Kansainvälinen -käyttöluvalla. Tarkastele käyttöluopaa osoitteessa: <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Haja-asutusalueella maaseudulla asuvat viettävät keskimäärin 40 prosenttia vähemmän öitä vapaa-ajan asunnoilla vuodessa kuin ihmiset, jotka kokevat asuvansa kaupungin keskustassa.

kaisuuden taustalla. Jos vapaa-ajan asuminen ei tarjoaisi jotain sellaista, mitä vakituisen asunnon ympäristössä ei ole saatavilla, ei yksilöllä olisi syytä viettää vapaa-ajan asunnolla aikaa. Omassa maisterintutkielmassani tarkastelen vakituista asuin ympäristöä vapaa-ajan asumisen selittäjänä tilastollisesta näkökulmasta; pyrin siis hahmottamaan ilmiötä yleisellä ja keskimääräisellä tasolla Suomessa. Tällaisen lähestymistavan haasteena on kuvata asuin ympäristön ominaisuuksia sellaisilla tavoilla, jotka pätevät yhtäläisesti koko Suomessa. Käytössä olevan kyselyaineiston ohella tämä vaatii koko maan kattavien asuin ympäristöä kuvaavien paikkatietoaineistojen käyttöä. Näitä aineistoja yhdistämällä tutkielmassa muodostettiin neljä eri näkökulmista asuin ympäristöä kuvaavaa muuttujaa. Nämä sekä muut analyysissä käytetyt muuttujat ilmenevät taulukosta 1. Muiden kuin asuin ympäristöä kuvaavien selittävien muuttujien tarkempi kuvaus on esitetty maisterintutkielmassani.

Vaikka asuin ympäristön yhteyttä vapaa-ajan asuntojen käyttöön ei olekaan juuri tutkittu, on asuin ympäristön merkitystä monien muiden ihmistoiminnan muotojen taustalla yritetty selvittää

Kuviot 1 ja 2. Vapaa-ajan asunnoilla vietetyt yöt vuodessa vakituisen asuin ympäristön koetun luonteen (vasen kuvio 1) ja lähiympäristön rakennustiiveyden (oikea kuvio 2) mukaan 95 prosentin luottamusväleillä.

Kuva: Pixabay.

esimerkiksi niin sanotun kompensatiokäyttämisen perusteella. Kompensatiohypoteesiksi kutsutussa teoriassa oletetaan, että tiettyä asuin ympäristön koettua puutetta ikään kuin paikataan eli kompensoidaan jossain muualla. Tästä näkökulmasta esimerkiksi vapaa-ajan asuminen voi siis olla osaltaan seurausta siitä, että vakituinen asuin ympäristö ei täytä yksilön asumiseen liittyviä toiveita tai tarpeita. Vaikka kompensatiokäyttämisen tilastollinen osoittaminen onkin monin tavoin hankalaa, on aiemmassa tutkimuksessa saatu viitteitä erityisesti asuin ympäristön tiiveyden ja kaupunkimaisuuden vaikutuksesta esimerkiksi lisääntyneeseen matkustamiseen. Yhteyden todentamista vaikeuttaa esimerkiksi käytettävissä olevan aineiston rajallisuus – yksilön kokemusta asuin ympäristöstä on vaikea mitata. Vapaa-ajan asunnoilla vietetyn ajan määrään vaikuttavat luonnollisesti myös monet muut tekijät kuin asuin ympäristön ominaisuudet. Asuin ympäristön todellisen vaikutuksen havaitsemiseksi tutkielmassani on vakioitu laajasti sellaisia tekijöitä, joiden voidaan olettaa vaikuttavan yksilön vapaa-ajan asunnoilla viettämien öiden määrään.

Kun erilaisten tekijöiden yhteyttä vapaa-ajan asuntojen käyttöön tarkastellaan aluksi yksittäin ilman muuttujien yhteisvaikutusta, havaitaan selviä eroja asuin ympäristön ominaisuuksien ja vapaa-ajan asuntojen käytön välillä. Sekä asui-

n ympäristön koettu että mitattu kaupunkimaisuus yhdistyy suurempaan vapaa-ajan asunnoilla vietettyyn aikaan verrattuna maaseutumaisempiin ympäristöihin. Myöskin asuinpaikan lähiympäristön korkeampi rakennustehokkuus sekä maankäytön intensiivisyys ovat yhteydessä kasvaneeseen öiden määrään vapaa-ajan asunnoilla. Vapaa-ajan asunnon omistaminen on odotetusti yhteydessä huomattavasti ei-omistajia suurempaan ajanviettoon vapaa-ajan asunnoilla. Muista taustatekijöistä etenkin yksilön korkeampi ikä ja suuremmat tulot yhdistyvät vapaa-ajan asumisen suurempaan suosiioon.

Asuin ympäristön merkitys suhteessa muihin tekijöihin – mikä selittää vapaa-ajan asumisen määrää?

Kun kaikki muuttujat viedään yhdessä samaan, vapaa-ajan asunnoilla vietettyjen öiden määrää ennustavaan tilastolliseen malliin, saadaan selville vapaa-ajan asumista vahvimmin selittävät tekijät. Kun käytetään aineistoon parhaiten soveltuvaa menetelmää (vastemuuttujan nolla-arvojen yli-edustuksen huomioiva negatiivinen binomijakauma, ZINB), havaitaan, että vapaa-ajan asumisen määrää selittävät lopulta vain yllättävän harvat muuttujat. Taustamuuttujien osalta vapaa-ajan asunnon omistaminen säilyttää odotetusti vahvan

selitysvoimansa. Demografisista ja sosioekonomisista tekijöistä ainoastaan ikä on lopulta selittävä tekijä. Yli 75-vuotiaat viettävät yli 2,7-kertaisen määrän öitä vapaa-ajan asunnoilla vuodessa verrattuna 18–24 -vuotiaisiin. 45–64 -vuotiaidenkin osalta ero nuoriin aikuisiin on noin 1,7-kertainen. Myös asumistoiiveilla on merkitystä: kun asuinympäristön rauhallsuuden tärkeys vastaajalle kasvaa viisiportaisella asteikolla yhden pykälän, nousee vapaa-ajan asunnoilla vietettyjen öiden määrä hieman alle 14 prosenttia.

Tutkielman varsinaisen kiinnostuksen kohteen, asuinympäristön ominaisuuksien osalta saadaan kiinnostavia tuloksia. Asuinympäristön koettu yleisluonne sekä vakituisten asunnon lähiympäristön rakennustehokkuus eli tiiveys ovat tilastollisesti merkitsevässä yhteydessä vapaa-ajan asunnoilla vietettyjen öiden määrään. Koetun asuinympäristön osalta merkitsevä ero saadaan kaupungin keskustan ja haja-asutusalueen välille. Haja-asutusalueella maaseudulla asuvat viettävät keskimäärin 40 prosenttia vähemmän öitä vapaa-ajan asunnoilla vuodessa kuin ihmiset, jotka kokevat asuvansa kaupungin keskustassa (Kuvio 1). Myös asuinympäristön tiiveys on vahvasti yhteydessä vapaa-ajan asumiseen. Kun vakituisten asunnon lähiympäristön aluetehokkuus, eli rakennusten kerrosala suhteessa alueen pinta-alaan nousee yhdellä yksiköllä esimerkiksi 0,1:stä 1,1:een, kasvaa vapaa-ajan asunnoilla vietettyjen öiden määrä hieman yli 47 prosentilla (Kuvio 2). Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että esimerkiksi Helsingin Arabianrannan kaltaisilla kerrostalovaltaisilla, melko tiiviisti rakennetuilla alueilla (aluetehokkuus 1,2) asuvat viettävät keskimäärin noin 24 yötä vuodessa vapaa-ajan asunnoilla. Väljemmin rakennetuilla, esimerkiksi Helsingin Landbon omaisilla pientaloalueilla (aluetehokkuus 0,1) asuvat puolestaan viettävät vapaa-ajan asunnoilla ennusteen mukaan keskimäärin vain noin 16 yötä.

Vakituisen asuinympäristön ja vapaa-ajan asumisen välillä on selkeä kytkös

Maisterintutkielmani tulokset osoittavat, että vakituinen asuinympäristö ja vapaa-ajan asuminen ovat Suomessa yhteydessä toisiinsa. Vaikka tulokset antavatkin viitteitä siitä, että asuinympäristö vaikuttaisi suoraan vapaa-ajan asumisen määrään, ei tällaista johtopäätöstä yhteyden syy-seuraussuhteesta voida aineistosta tehdä. On nimittäin esimerkiksi mahdollista, että kaupunkimaisessa ja tiiviissä ympäristössä asuminen on valittu täydentämään runsasta vapaa-ajan asumista. Vaikka asuinympäristön ja vapaa-ajan asumisen välisen syy-yhteyden suuntaa ei voidakaan todentaa, lie-

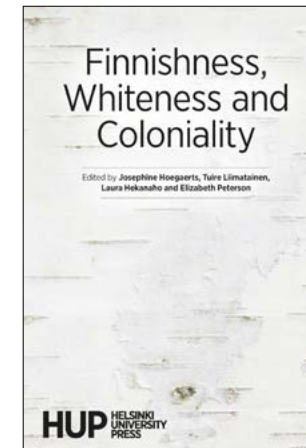
nee todennäköistä, että vakituinen asuinympäristö vaikuttaa vapaa-ajan asumisen määrään enemmän kuin vapaa-ajan asuminen vaikuttaa vakituiseen asuinympäristön valintaan.

Joka tapauksessa voidaan todeta, että vakituisten asunnon ympäristö ja vapaa-ajan asuminen ovat kytköksissä toisiinsa, ja asuinympäristöllä on merkitystä yksilön tekemisissä asumiseen ja ajanviettoon liittyvissä ratkaisuissa. Tätä havaintoa ja tutkielman tuloksia voidaan tarkastella edelleen esimerkiksi suhteessa vallitseviin kaupunkisuunnittelun periaatteisiin. Jos tiivis kaupunkirakenne johtaa kasvavaan tarpeeseen viettää aikaa väljemmissä ja rauhallisemmissa ympäristöissä, tiivyyden tuomat hyödyt esimerkiksi ilmastopäästöjen osalta voivat jäädä saavuttamatta. Voidaan myös kysyä, tuottaako kaupunkirakenteen tiivistäminen kasvavissa määrin kokemuksia siitä, ettei vakituinen asuinympäristö vastaa omia toiveita? Mikäli näin on, voi vapaa-ajan asumisen tarjoaman toisenlaisen ympäristön merkitys kasvaa entisestään tulevaisuudessa.

Lue lisää

- Czepkiewicz, Michał, Jukka Heinonen & Juudit Ottelin (2018). Why do urbanites travel more than do others? A review of associations between urban form and long-distance leisure travel. *Environmental Research Letters*, 13(7), 1–29.
- DeCarbon Home (2022). DeCarbon Home -tutkimushankkeen verkkosivut. <https://decarbonhome.fi>
- Grönholm, Nestori (2023). *Vakituisen asuinympäristön ominaisuuksien yhteys vapaa-ajan asuntojen käyttöön Suomessa*. Maisterintutkielma, Helsingin yliopisto. Helsingin yliopiston avoin julkaisuarkisto Helda.
- Lehtonen, Olli, Ossi Kotavaara, Toivo Muilu, Janne Huovari & Hilka Vihinen (2020). Kausiväestö moninaistaa kuvaa aluerakenteen kehityksestä Suomessa. *Terra*, 132(2), 69–84.
- Strandell, Anna & C. Michael Hall (2015). Impact of the residential environment on second home use in Finland – Testing the compensation hypothesis. *Landscape and Urban Planning*, 133, 12–23.
- Suomen ympäristökeskus & Tilastokeskus (2023). *Yhdyskuntarakenteen seurantarjestelmä (YKR). Rakennukset 2021*. YKR/SYKE ja TK. <https://ckan.ymparisto.fi/dataset/ykr-ruutuaineisto>
- Suomen ympäristökeskus (2018). *CORINE maanpeite 2018*. <https://ckan.ymparisto.fi/dataset/corine-maanpeite-2018>
- Suomen ympäristökeskus (2020). *Kaupunki-maaseutu-luokitus (YKR)*. <https://ckan.ymparisto.fi/dataset/kaupunki-maaseutu-luokitus-ykr>
- Tilastokeskus (2022). *Rakennukset ja kesämökit, Kesämökit alueittain, 1970–2022*. Helsinki: Tilastokeskus.
- Uudenmaan liitto (2022). *Asumisen maankäyttötarpeisiin liittyviä tarkasteluja*.
- Voutilainen, Olli, Kirsi Korhonen, Ulla Ovaska & Hilka Vihinen (2021). Mökkibarometri 2021. *Luonnonvara- ja biotalouden tutkimus*, 47/2021. Luonnonvarakeskus.
- Weichhart, Peter (2015). Residential multi-locality: In search of theoretical frameworks. *Tijdschrift Voor Economische En Sociale Geografie*, 106(4), 378–391.

KIRJA-ARVIOT

Hoegaerts, Josephine, Tuire Liimatainen, Laura Hekanaho, and Elizabeth Peterson, editors (2022). *Finnishness, Whiteness and Coloniality*. Helsinki: University of Helsinki Press.

The *Finnishness, Whiteness and Coloniality* article collection is a welcome contribution to furthering understanding about how Finnishness is constructed alongside whiteness (and simultaneously non-whiteness) and how these are informed by colonial structures and mindsets. The collection offers a wide range of concise case studies that clearly show Finnishness, whiteness, and coloniality re/produced in different contexts. Because of this, the book is very effective.

The 12-chapter collection is divided into four sections: "Imaginations of Finnishness", "Doing/Constructing Whiteness in Finland," "Representations of Belonging and Exclusion," and "Imperialism and Colonization." The first section examines how Finnishness is constructed through genetic research and media portrayals of these scientific findings (Aaro Tupasela), photographic bodily portrayals (Heidi Henriikka Mäkelä), and through mythologized histories (Saga

Rosenström & Barbora Ziackova). The second section turns to different ways whiteness and the self are constructed in relation to others. Marja Peltola and Ann Phoenix give insights on ways children in Finnish upper primary school take the centrality of whiteness for granted, Riikka Taavetti shows how the self is framed in contrast to "foreign" "others" in Finnish sexual autobiographies, and Jaanika Kingumets and Markku Sippola examine how Estonians in Finland frame the ethnic and racial position of themselves and others in online platforms.

Tuire Liimatainen begins the third section with an analysis of the shifting racial and ethnic "politics of difference and sameness" in contemporary Sweden-Finnish identity politics, as seen through social media. Jasmine Kelekay next provides an insightful look at how Afro-Finnish rappers from East Helsinki create their own representations of the area to "talk back" to stigmatization rooted in classism and racism, followed by Riikka Tuori's interview study of how Jewish identities and experiences change with Finland and Finnishness, and how Finnish Jewishness is understood today. The final section of the book features a thoughtful reflection on the role of English language in Finland, in the context of (clashing) cultural, class, and colonial values (Elizabeth Peterson), a call to recognize the active work and harm of (settler) colonialism in Finland today and how it directly relates to Sámi life (Rauna Kuokkanen), and, finally, a comparative examination of how both Finns and Tatars engaged in the work of building empire and racial hierarchies in the 19th century in order to strengthen their own positions (Ainur Elmgren). The chap-